Alkoran

d. e.

Capitlernes Bog

for

1806

Af

Jens Zetlitz
Sogneprest for Vigedahls Kald.

Kiøbenhavn, 1806.
Paa Boghandler C. L. Buchs Forlag.
Trykt hos Hofbogtrykker N. Christensen.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk har digitaliserats av Nasjonalbiblioteket i Oslo i april 2012 och anpassats till Projekt Runeberg i juni 2013 av Ralph E.

Titelsidans baksida och **den inledande textsidan** saknas tyvärr i denna digitalisering. Tacksam om någon kan komplettera.

jeg har giort, burde hau edindeligen snkke un-^er trange Kaar og ^ield, ^g ofte nøde^ til at bortvende fra kier Hnstrue øg elskelige ^maa ^detBlik, h^ori Mismod i^il ai^ie en ^aare^ ^ei, mine Herrer l De ha^e bedraget Dem, og ^eg skriver dette , blot for at godtgiøre denne paastand.

Dedication.

^iu ^lttestat^ øg ^u^lieat^ søm ^eg m^et^ tidt at sige^ skalde da tt^ ^dieat^ all^ søm mm ^iebne^ ^ia^ ^et alt e^ ^agatelle^ ^ ^øhn^ ^ag dn min ^edieatiøn. ^e^e hedder ^øl^ ^rlaiid^re^ este^ ^ de^ l^øer^ l^mg^øbn sør sin ^ de^, ø^^de^ø^tsør sm ^arakteer^ ^ld. ^llt ^larsage^ ^ør at l^e l^m ^etneatiønen ^ r^i ^ladie^ e^ ^isel ^ l^ette ^i^t altsaa ^øe ^ l^liøe a^seet s^n ^inantse.l^eratiø^. ^ ^ t^ieati^e^^ørtbed eø^trait^rer de^ ^ait li^aa ^rk^igen, søm n^a^ eatiø^e^ ^gelse ^ed den ^ese,^ øen lanl^ sør^ ens^ligen bølder ie^ sør, ^ at

^ e ^ l a ^ l o U

Fortale.

En Bog uden Fortale forekommer mig søm et Barn sødt i Dølgsmaal. Fortalen er Jor-demoderen, den bør give Underretning om Fød-sels-Veerne, Barnets Dannelse, og det Haab, man kan giøre sig om det , i det mindste har jeg ikke kunnet abstrahere andet as de fleste Fortaler, og da jeg nu er slig en Hader af Originalitet, at jeg aldrig gaaer en Fodsti, h^or jeg tr^sfer en Kiøre^ei, saa skal denne Fortale ^re aldeles i den gamle Form. — ^aa vide da oseren, ar ^enne Bog har kostet mig saare liden Møie ^ ikk^ at den er et Foster af det mnntre ^une, denn^ ^orgfrihedens Datter , med hvilken jeg har a^-let mine fleste øg bedste Børn —Rei, ^l^den er tkke allene snaksom^ eller skrit^g — Ju^ena^ opdagede en ganske anden ^am^ne^ ^aeit in^ ^ignatio versus. ^aa vibt om Fødselsveerne. Ru om Barnets Dannelse, og det Haab^ mai^ kan giøre sig øm d^ U^n at v^re meget før^ ligt er det temmelig organiseret, det har ligesaa mange femmer, som vort ^prog har Karakterer, ^g j^g tilstaaer, at det seer ud til at hal^e den ^n-^lske ^ge^ thi nogle ledemod sindes dobbelt^ De^ Haab, ma^ kan ^iør^ sig øm ^lutten, er ikke ftort. Al mm Faderkierlighed nagtet, kan jeg ikke dølge før mig selv , at hvis han ikke fal^ ^er i meget godmodige og o^rb^rende Hinder,saa ^il man fradømme ham al ^ække ^ og falder han i uretfærdige Hænder^ saa vil man bebreide ^am Ræsviished, om ikke et sket ^em^t. Han faaer gaae sin ^kiebne i Møde, men liden alle ^ing lkal have en Ende, og en Fortale er en ^ing, saa faaer denne endes her^

Aben.

J dette kapitel agter jeg at ledere mit eget portræt, og mit levnet, int^uee^ thi jeg kan ikke haabe at see enten det ene , eller det andet i

de Hejrer R^er^ps øg lahdes ^antheøn. Jkke sordi mit Ravn begynder med ^ som er jaget ned fast i Enden af Alphabetet, og kunden uden ^kade for sproget, gierne jages reent ud af det^ men fordi jeg føler, at dersom hine Udde-

^ere af national Hæder følge den t^dske, af dem antagne , ^lassisieatiou af Fortieneste ^ saa Ville

^e ikke kunne bemærk^ mig. Raar jeg saaledes har lagr min Beskedenhed for Dagen ^ og det

med vel saa megen Oprigtighed, som de fleste Bogskrivere ^ maatte det tillades mig, ogsaa a^

røbe min Forfængelighed^ thi baade det Ene og ^et Andet visere at jeg er Abe ^ jeg kan mimikere.

Jeg giør da Fordring paa Ravnet Aben^ ikke ar

^eg jo seer, at deres Ravn er ^egio , for hvi^ større Ret til Benævnelsen jeg med ærbødig-hed maa vige,^ thi jeg tilstaaer^ at min ^iel e^ saa ^il man fradømme ham al ^ække ^ og falder han i uretfærdige Hænder^ saa vil man bebreide ^am Ræsviished, om ikke et sket ^em^t. Han faaer gaae sin ^kiebne i Møde, men liden alle ^ing lkal have en Ende, og en Fortale er en ^ing, saa faaer denne endes her^

Aben.

J dette kapitel agter jeg at ledere mit eget portræt, og mit levnet, int^uee^ thi jeg kan ikke haabe at see enten det ene , eller det andet i

de Hejrer R^er^ps øg lahdes ^antheøn. Jkke sordi mit Ravn begynder med ^ som er jaget ned fast i Enden af Alphabetet, og kunden uden ^kade for sproget, gierne jages reent ud af det^ men fordi jeg føler, at dersom hine Udde-

^ere af national Hæder følge den t^dske, af dem antagne , ^lassisieatiou af Fortieneste ^ saa Ville

^e ikke kunne bemærk^ mig. Raar jeg saaledes har lagr min Beskedenhed for Dagen ^ og det

med vel saa megen Oprigtighed, som de fleste Bogskrivere ^ maatte det tillades mig, ogsaa a^

røbe min Forfængelighed^ thi baade det Ene og ^et Andet visere at jeg er Abe ^ jeg kan mimikere.

Jeg giør da Fordring paa Ravnet Aben^ ikke ar

^eg jo seer, at deres Ravn er ^egio , for hvi^ større Ret til Benævnelsen jeg med ærbødig-hed maa vige,^ thi jeg tilstaaer^ at min ^iel e^^lt for lidet elastisk til i en Haandevending at kunne snoe fig ind i alle Dagens let skiftende Former ^ men dog paastaaer jeg , at der er no^ get Abeagtigt ved mig. Der er toning, son^ ^eg ^ fra Barnsbeen af, har havt ^ilbøielighed til at efterabe ^ Det der rørte mig som ^kiøn^ og ^odt, og b^ Det paafaldende hos Daaren^ ^ed det Første har jeg vnndet mange gode Menneskers Agt, og Ved det sidste har jeg stundom moret^ og Alt har giort mig Ravnet Aben kierere end noget andet.

Jeg er født i Rørge, øg jeg har Aarstal ^ils^lles med de redneere^oe toskillinger, og nu levner jeg det til oserens godmodighed og Skarpsindigheds efter disse Prognostiker, a^ stille min RatiVitet^

Bøger.

Jeg har foresat mig, at denne min Bog skal V^rre saa egoistisk, som muligt^ jeg har selv skrevet Bøgers Bøger burde allsaa, mener jeg, have et kapitel her.

Jeg tanker, t Almindelighed om Bøger søm om Mennesker Faa ere ndm^rrket gode, men de ere end f^rrre, de, som der slet intet ^odt

er Ved. Jeg bruger Bøger som Mennesker^ de fortrinlige betragter jeg med ærbødigheds og

normer mig dem, for at blive visere og bedre, ^lt for lidet elastisk til i en Haandevending at kunne snoe fig ind i alle Dagens let skiftende Former ^ men dog paastaaer jeg , at der er no^ get Abeagtigt ved mig. Der er toning, son^ ^eg ^ fra Barnsbeen af, har havt ^ilbøielighed til at efterabe ^ Det der rørte mig som ^kiøn^ og ^odt, og b^ Det paafaldende hos Daaren^ ^ed det Første har jeg vnndet mange gode Menneskers Agt, og Ved det sidste har jeg stundom moret^ og Alt har giort mig Ravnet Aben kierere end noget andet.

Jeg er født i Rørge, øg jeg har Aarstal ^ils^lles med de redneere^oe toskillinger, og nu levner jeg det til oserens godmodighed og Skarpsindigheds efter disse Prognostiker, a^ stille min RatiVitet^

Bøger.

Jeg har foresat mig, at denne min Bog skal V^rre saa egoistisk, som muligt^ jeg har selv skrevet Bøgers Bøger burde allsaa, mener jeg, have et kapitel her.

Jeg tanker, t Almindelighed om Bøger søm om Mennesker Faa ere ndm^rrket gode, men de ere end f^rrre, de, som der slet intet ^odt

er Ved. Jeg bruger Bøger som Mennesker^ de fortrinlige betragter jeg med ærbødigheds og

normer mig dem, for at blive visere og bedre,de maadelige omgaaes jeg , og de flaue taaler jeg^ det er kun de lnmpne, af baade Bøger øg Mennesker, som jeg afskyer. Jeg har maaske^ ikke skrevet noget, som kan giøre sensation ^ men hav^e ikke Horatii ^ ^tile ^ulei stedse v^ ret mig helligt ^ havde jeg leget med hellige ^ing, bieffet ad Fortienesten, eller saaret Blus^erdig-he^en , saa vilde jeg selv skaae mit Ravn ^aa ^itteratnrens ^alge. Dette Udtrak har je^ l^ørt as Repertøren , men jeg bekiender ^ at de^ øg er det Eneste, søm jeg fandt det Umagen ^rdt at l^re as ham.

Capitler.

Det maatte va^re synderligt, øm kapitler-nes Bøg ikke havde et kapitel øm kapitler. Deres R^tte er mangsøldig, jeg vil kun bemærke den, jeg mener at høste as dem MineOver^ skrtvter ere signaturer, og jeg vil va^re angers løs, om nogen af mine ^sere tager en Dosis^ som ikke bekommer ham vel.

Critica.

Jeg vilde meget gierne giøre Dem min Op^ ^artning^ Høivise Frn ^riti^a ^ for at indlede til Dem denne min^øn^ men jeg har bemærket høs Dem en meget skiftende ^une, i Henseende til mine Aands Føfiere. Røgle ha^ De behan^ de maadelige omgaaes jeg , og de flaue taaler jeg^ det er kun de lnmpne, af baade Bøger øg Mennesker, som jeg afskyer. Jeg har maaske^ ikke skrevet noget, som kan giøre sensation ^ men hav^e ikke Horatii ^ ^tile ^ulei stedse v^ ret mig helligt ^ havde jeg leget med hellige ^ing, bieffet ad Fortienesten, eller saaret Blus^erdig-he^en , saa vilde jeg selv skaae mit Ravn ^aa ^itteratnrens ^alge. Dette Udtrak har je^ l^ørt as Repertøren , men jeg bekiender ^ at de^ øg er det Eneste, søm jeg fandt det Umagen ^rdt at l^re as ham.

Capitler.

Det maatte va^re synderligt, øm kapitler-nes Bøg ikke havde et kapitel øm kapitler. Deres R^tte er mangsøldig, jeg vil kun bemærke den, jeg mener at høste as dem MineOver^ skrtvter ere signaturer, og jeg vil va^re angers løs, om nogen af mine ^sere tager en Dosis^ som ikke bekommer ham vel.

Critica.

Jeg vilde meget gierne giøre Dem min Op^ ^artning^ Høivise Frn ^riti^a ^ for at indlede til Dem denne min^øn^ men jeg har bemærket høs Dem en meget skiftende ^une, i Henseende til mine Aands Føfiere. Røgle ha^ De behan^ de maadelige omgaaes jeg , og de flaue taaler jeg^ det er kun de lnmpne, af baade Bøger øg Mennesker, som jeg afskyer. Jeg har maaske^ ikke skrevet noget, som kan giøre sensation ^ men hav^e ikke Horatii ^ ^tile ^ulei stedse v^ ret mig helligt ^ havde jeg leget med hellige ^ing, bieffet ad Fortienesten, eller saaret Blus^erdig-he^en , saa vilde jeg selv skaae mit Ravn ^aa ^itteratnrens ^alge. Dette Udtrak har je^ l^ørt as Repertøren , men jeg bekiender ^ at de^ øg er det Eneste, søm jeg fandt det Umagen ^rdt at l^re as ham.

Capitler.

Det maatte va^re synderligt, øm kapitler-nes Bøg ikke havde et kapitel øm kapitler. Deres R^tte er mangsøldig, jeg vil kun bemærke den, jeg mener at høste as dem MineOver^ skrtvter ere signaturer, og jeg vil va^re angers løs, om nogen af mine ^sere tager en Dosis^ som ikke bekommer ham vel.

Critica.

Jeg vilde meget gierne giøre Dem min Op^ ^artning^ Høivise Frn ^riti^a ^ for at indlede til Dem denne min^øn^ men jeg har bemærket høs Dem en meget skiftende ^une, i Henseende til mine Aands Føfiere. Røgle ha^ De behan^let med en ^treng^hed, som min Faderkærlighed ikke fandt ganske retfærdig, og andre med en godhed, som jeg end ikke kunde haaber om Eet af dem lod De mig, ved en afDeres^ekretairer, ^ide, at De ikke havde ^id

til at give det Audi-^nee. Med alt dette t^oder jeg at bede Dem om et godt ^kud^maal for denne. Jeg kiender og lidt til Drengen , og jeg kan forsikkre Dem, at han er saa let, baade paa Krop og ^iel, at De tr^gt kan anbefale ham nden at forn^ Deres Grundsætninger.

Døden.

Nei — jeg forsikkrer — det er ikke min, ^et er ene og allene Alfabetets ^k^ld, at Døden ^rder FrueEritiea i Helene ^ men jeg skal gan-ske anderledes behandle ham ^ ^omin^l^ors^ hvad Ondt har jeg giorr ham, at han sknlde giøre mig al den Fortryd, han har^ Husker han, at han giorde mig fader-løs i Vuggen^ og moderløs, jnst da jeg begyndte at skiønue den ^kke at eie saadan Moders Hn^ sker han, at han i en Ruf løb bø^t med min Halvbroder, Mikael ^mith Bosse, en yngling, som var edelig baade paa ^egem og ^iel^

at han oftere har faaet mit Hierte til at bløde ^ed Venners ^ab^ øgathan^ endelig, sør at

^opmaale sin samvittighedsløse U^illie mod mig, let med en ^treng^hed, som min Faderkærlighed ikke fandt ganske retfærdig, og andre med en godhed, som jeg end ikke kunde haaber om Eet af dem lod De mig, ved en afDeres^ekretairer, ^ide, at De ikke havde ^id til at give det Audi-^nee. Med alt dette t^oder jeg at bede Dem om et godt ^kud^maal for denne. Jeg kiender og lidt til Drengen , og jeg kan forsikkre Dem, at han er saa let, baade paa Krop og ^iel, at De tr^gt kan anbefale ham nden at forn^ Deres Grundsætninger.

Døden.

Nei — jeg forsikkrer — det er ikke min, ^et er ene og allene Alfabetets ^k^ld, at Døden ^rder FrueEritiea i Helene ^ men jeg skal gan-ske anderledes behandle ham ^ ^omin^l^ors^ hvad Ondt har jeg giorr ham, at han sknlde giøre mig al den Fortryd, han har^ Husker han, at han giorde mig fader-løs i Vuggen^ og moderløs, jnst da jeg begyndte at skiønue den ^kke at eie saadan Moders Hn^ sker han, at han i en Ruf løb bø^t med min Halvbroder, Mikael ^mith Bosse, en yngling, som var edelig baade paa ^egem og ^iel^

at han oftere har faaet mit Hierte til at bløde ^ed Venners ^ab^ øgathan^ endelig, sør at

^opmaale sin samvittighedsløse U^illie mod mig,ga^ mit ^kke , og min Aands Munterheb et^aar, som neppe nogen ^idvil blive i ^tand til at hele^ ^ h^ad tøg dn es^ ^a lm Elis^ tøg^ sl^ nb mit ^rte^ bebst^ ^at^ Mm ^elne ^ithae bn i ^t^ fl^ ^g sle^gt^ mig i Mi^mo^ ^lbe A^me. Og der faaer jeg ligge l^omine^ l^ors.^ indtil han skutter mig i sine.

Dievelen.

Jeg elsker ham ikke, jeg bruger ham slelden^ sor mig maatte han gierne va^re Funden i Vold, naar ikke det var, at jeg tanker, ved ham at aabne mig en tr^g Vei til H^der. Jeg har nemlig ^mellem os sagt^ skrevet en Disputats, under denne ^itel^ l^xistenti^ ^siaboli vin^ ^ata^ hvilken skal ^haaber jeg^ i ^oettingen, eller ved noget andet det nøisomme^ermaniens Uni^ versitet skasfe mig den theologiske Doetor-Hat.

Jeg kan ikke forestille mig, at nogen vilanse^ dette søm et Brøuterie. Emnet er ikke vanske^ ligt^ de Jnd^en^inger, jeg har maattet gaae i Møde, øg de grunde, jeg har maattet asv^rbne, ere vel saa ufiløsøsiske som noget af det meget andet, man har behagetat kalden Filososisk. Jeg bier kun ^aa, at M^reenateriet, tallotteriet, eller noget an^et uformodet ^ilf^lde skal ga^ mit ^kke , og min Aands Munterheb et^aar, som neppe nogen ^idvil blive i ^tand til at hele^ ^ h^ad tøg dn es^ ^a lm Elis^ tøg^ sl^ nb mit ^rte^ bebst^ ^at^ Mm ^elne ^ithae bn i ^t^ fl^ ^g sle^gt^ mig i Mi^mo^ ^lbe A^me. Og der faaer jeg ligge l^omine^ l^ors.^ indtil han skutter mig i sine.

Dievelen.

Jeg elsker ham ikke, jeg bruger ham slelden^ sor mig maatte han gierne va^re Funden i Vold, naar ikke det var, at jeg tanker, ved ham at aabne mig en tr^g Vei til H^der. Jeg har nemlig ^mellem os sagt^ skrevet en Disputats, under denne ^itel^ l^xistenti^ ^siaboli vin^ ^ata^ hvilken skal ^haaber jeg^ i ^oettingen, eller ved noget andet det nøisomme^ermaniens Uni^ versitet skasfe mig den theologiske Doetor-Hat.

Jeg kan ikke forestille mig, at nogen vilanse^ dette søm et Brøuterie. Emnet er ikke vanske^ ligt^ de Jnd^en^inger, jeg har maattet gaae i Møde, øg de grunde, jeg har maattet asv^rbne, ere vel saa ufiløsøsiske som noget af det meget andet, man har behagetat kalden Filososisk. Jeg bier kun ^aa, at M^reenateriet, tallotteriet, eller noget an^et uformodet ^ilf^lde skalmig i Stand til at afsee de Penge, som mit Forsæt fordrer.

Eensomhed.

Ja! i^ar fransken Menneskets Bestem-melse^ saa vilde jeg giøre en ^tale over Een^ somheden^ øg behænge den med ^aneg^riken^ meest h^perboliskeH^perboler^ thi vist n^k er den ^et Rede, h^ori alle Kunster og Videnskaber, ^e som galme og de som more, og de som giør^ hderken det ene eller det andet ^i det mindste ikke retteligene ere blevne udklækkedes men, til al ^kke, behøver ikke Menneskeheden at afgive

ret mange af sine Enkelter til granskningen^ og blandt disse Faa er det igien saare faa^ der d^rke

Eensomheden^ som en Kiereste , de fleste brng^ ^en som en Kone^ jeg bruger den som er Medieament. Den smager mig ikke^ men delden og i smaa portioner tagen gavner den mig. Alleting have sin ^id, siger den vise ^alomon^ og den var dog nok en Daare, den, som i Eensomhedens ^kiød satte f^g ned hos koldblodig fransken, eller til at høre paa fin haabløse Fremtids sørgelige profetier, naar han ^nnde have famlet Roring for sin Aand og sit

Hierte, mellem erudite Mænd og interessante ^vinder. Med alt dette ønsker jeg at skille mig

af med Eensomheden paa god Maade. Hvad om jeg ^mplim^nter^de den ^aa Vers^ mig i Stand til at afsee de Penge, som mit Forsæt fordrer.

Eensomhed.

Ja! i^ar fransken Menneskets Bestem-melse^ saa vilde jeg giøre en ^tale over Een^ somheden^ øg behænge den med ^aneg^riken^ meest h^perboliskeH^perboler^ thi vist n^k er den ^et Rede, h^ori alle Kunster og Videnskaber, ^e som galme og de som more, og de som giør^ hderken det ene eller det andet ^i det mindste ikke retteligene ere blevne udklækkedes men, til al ^kke, behøver ikke Menneskeheden at afgive

ret mange af sine Enkelter til granskningen^ og blandt disse Faa er det igien saare faa^ der d^rke

Eensomheden^ som en Kiereste , de fleste brng^ ^en som en Kone^ jeg bruger den som er Medieament. Den smager mig ikke^ men delden og i smaa portioner tagen gavner den mig. Alleting have sin ^id, siger den vise ^alomon^ og den var dog nok en Daare, den, som i Eensomhedens ^kiød satte f^g ned hos koldblodig fransken, eller til at høre paa fin haabløse Fremtids sørgelige profetier, naar han ^nnde have famlet Roring for sin Aand og sit

Hierte, mellem erudite Mænd og interessante ^vinder. Med alt dette ønsker jeg at skille mig

af med Eensomheden paa god Maade. Hvad om jeg ^mplim^nter^de den ^aa Vers^er, s^m døgnet, og s^rt. ^et ^ste^ s^m en Ma^ ha^ ^gensinbe gisu^ ^et ^e^ste^ s^m ^^ ha^ nogentid bed^et^ Alt ^ ^et ^ig ^revet^ ^hi elsl^ jeg ^ ^en ft^gtenl^e ^ din ^gge^ al^tig i

^eg ^il en ^ig .^tte l^gge. ^lan^t Me^nes^r jeg ^et nød. ^omo sum^ Jeg trives ikke uden blandt

Mennesker. Saa megen Eensomhed, som jeg behøver t^l mine smaa ^nenbrationer, er mig

kier, Resten af mit ^iv er helliget selskabelighed den^ der faaer min Aand faa megen Elasticitet, og mit Hierte saa megen Varme, som de nn ere dygtige for.

Fare.

En Ulv feer Faren og skiuler fig, slger Salomon^ og jeg erklærer, at jeg er ganske as Kongens Mening, skulde jeg end, ved denne

Erklæring , s^nes at indskrive mig selv i pol-tronernes ^aug.

Saa høiligen som jeg benndrerden, der t usorudseet F^re beholder Aandsn^rv^rrelse

^il, om muligt^ at bortvende, eller undvige t^eu ^ saa lidet V^sen giørjeg as den , som op^

s^ger, eller selv skaber sig Fare. Rigtig uok vilde mangen en Helt^ hvis Ravn Røgtet har er, s^m døgnet, og s^rt. ^et ^ste^ s^m en Ma^ ha^ ^gensinbe gisu^ ^et ^e^ste^ s^m ^^ ha^ nogentid bed^et^ Alt ^ ^et ^ig ^revet^ ^hi elsl^ jeg ^ ^en ft^gtenl^e ^ din ^gge^ al^tig i

^eg ^il en ^ig .^tte l^gge. ^lan^t Me^nes^r jeg ^et nød. ^omo sum^ Jeg trives ikke uden blandt

Mennesker. Saa megen Eensomhed, som jeg behøver t^l mine smaa ^nenbrationer, er mig

kier, Resten af mit ^iv er helliget selskabelighed den^ der faaer min Aand faa megen Elasticitet, og mit Hierte saa megen Varme, som de nn ere dygtige for.

Fare.

En Ulv feer Faren og skiuler fig, slger Salomon^ og jeg erklærer, at jeg er ganske as Kongens Mening, skulde jeg end, ved denne

Erklæring , s^nes at indskrive mig selv i pol-tronernes ^aug.

Saa høiligen som jeg benndrerden, der t usorudseet F^re beholder Aandsn^rv^rrelse

^il, om muligt^ at bortvende, eller undvige t^eu ^ saa lidet V^sen giørjeg as den , som op^

s^ger, eller selv skaber sig Fare. Rigtig uok vilde mangen en Helt^ hvis Ravn Røgtet harudbasuner med fterktudspilede Kiæver, efter denne grundsætning, synke ned til Duellistens Foragtelighed, eller Voltigeurens Ubetydelighed; men hvad kan jeg dertil^ Jeg er overalt ikke den Daare, at jeg skulde mene at giøre min Døm til Rorm for den store Hobs^ jeg giør kun Rede for mine individnelle Meninger, øg ^isfe ville vist ikke kunne forstyrre hine udskregn^ Heltes Hvile ^aa hævdede laurbær.

Genie.

Raar en skrantning taler om Helbred, og en Jrus om Rigdom, saa kan jeg øg tale om

t^enie. Jeg veed ikke, at jeg har seet nogen De-finition ^aa l^enie, der har syldestgiort mig en

^mnle mere, end denne Definition paa ^und-hed^ rundhed er ^ naar man ikke føler, man har et legeme. Det maa overalt ingen le^

^ag være at definere uden at prostituere sig, og da jeg tusinde trange heller ^ være prostitu-eret af enhver anden,

end af mtg selv, saa skal

jeg ikke vove at definere geniet. Det er maa-skee, as^lt, det meest ind^finible. Man di-

sputerer, om ^olen er et varmt eller et koldt legeme, men hele Verden søler dens Varmen Jeg bestemmer ikke^ øm geniet bestaaer af Var-

me eller Kulde, men jeg veed^ at det antænder. Jeg vil^e ^alde d^t ^ielens Eleetr^ilet^ thi l udbasuner med fterktudspilede Kiæver, efter denne grundsætning, synke ned til Duellistens Foragtelighed, eller Voltigeurens Ubetydelighed; men hvad kan jeg dertil^ Jeg er overalt ikke den Daare, at jeg skulde mene at giøre min Døm til Rorm for den store Hobs^ jeg giør kun Rede for mine individnelle Meninger, øg ^isfe ville vist ikke kunne forstyrre hine udskregn^ Heltes Hvile ^aa hævdede laurbær.

Genie.

Raar en skrantning taler om Helbred, og en Jrus om Rigdom, saa kan jeg øg tale om

t^enie. Jeg veed ikke, at jeg har seet nogen De-finition ^aa l^enie, der har syldestgiort mig en

^mnle mere, end denne Definition paa ^und-hed^ rundhed er ^ naar man ikke føler, man har et legeme. Det maa overalt ingen le^

^ag være at definere uden at prostituere sig, og da jeg tusinde trange heller ^ være prostitu-eret af enhver anden, end af mtg selv, saa skal

jeg ikke vove at definere geniet. Det er maa-skee, as^lt, det meest ind^finible. Man di-

sputerer, om ^olen er et varmt eller et koldt legeme, men hele Verden søler dens Varmen Jeg bestemmer ikke^ øm geniet bestaaer af Var-

me eller Kulde, men jeg veed^ at det antænder. Jeg vil^e ^alde d^t ^ielens Eleetr^ilet^ thi ldet øjeblik, det udgyder sig ^det ^rre nu hvort man vil^ s^aer hele Berøring^Kredsen et ^tød, som selve ^hlegmaets silkekappe ikke aldeles kan asverge. Det ^ar saaledes billigt , at det knn sparsommeligen blev nddelet. At man har udvidet Benævnelsen, nu Herre ^ndl hi^em vil have noget derimod^ Det er godmodighed hos Uforstanden, og da Uforstand dog hører med til denne bedste Verden^ saa er det ret godt, at den stundom er godmodig.

Dette m^t dybsindigste kapitel har jeg ned-skredet, blot for at erklære, at jeg villigen ind-rømmer alt det, som man behager ar kalde saa, Rabn af Genie.

Hanrederen.

Er det Retfærdighed, eller Godmodighed, ^ller ^ærsindighed^ Men jeg har aldrig knnnet lide den Haan, som bydes en stakkels Haureder, den forekommer mig endnn mere uforskyldt end den ^ som falder ^aa de gamle ^iger. Man maatte ligesaa gierne lee o^er det stakkels Men-neske, som paa Veien fraHierusalem til Jerieo ^aldt mellem Røvere. Den , som kyset af den

Mnlighed at blive Hanreder, sælger ^eber-svendens , om ikke umoralske , saa do^ ufrugt-

^bare og staaer Vrag ^aa ægtestanden^ mange uberegnelige Forhele, han er dog det øjeblik, det udgyder sig ^det ^rre nu hvort man vil^ s^aer hele Berøring^Kredsen et ^tød, som selve ^hlegmaets silkekappe ikke aldeles kan asverge. Det ^ar saaledes billigt , at det knn sparsommeligen blev nddelet. At man har udvidet Benævnelsen, nu Herre ^ndl hi^em vil have noget derimod^ Det er godmodighed hos Uforstanden, og da Uforstand dog hører med til denne bedste Verden^ saa er det ret godt, at den stundom er godmodig.

Dette m^t dybsindigste kapitel har jeg ned-skredet, blot for at erklære, at jeg villigen ind-rømmer alt det, som

man behager ar kalde saa, Rabn af Genie.

Hanrederen.

Er det Retfærdighed, eller Godmodighed, ^ller ^ærsindighed^ Men jeg har aldrig knnnet lide den Haan, som bydes en stakkels Haureder, den forekommer mig endnn mere uforskyldt end den ^ som falder ^aa de gamle ^iger. Man maatte ligesaa gierne lee o^er det stakkels Men-neske, som paa Veien fraHierusalem til Jerieo ^aldt mellem Røvere. Den , som kyset af den

Mnlighed at blive Hanreder, sælger ^eber-svendens , om ikke umoralske , saa do^ ufrugt-

^bare og staaer Vrag ^aa ægtestanden^ mange uberegnelige Forhele, han er dog^om ellers no^ en Daare ^ han lader fig frivil^ ligen smedde i en dum Fordoms tyngende ^rnker, og sælger fig til i^desløshed eller Vildskab, og, i begge Fald, deserterer fra Raturen. Jeg seer meget vel , hvorfra ^odmodig^ heden ml udlede denne min Bemærknings ^ellll^e er ^ ^olU ^lell^ — ^eroel^, o^ l^r ^el^l^el^ ^U^ ^^ For^erell er^r^ ^r^er ^^ Forlese ^^e^er o^ ^e ^F^e^ o^ al^e ^e Feeler ere ^e^ ^ ^ee Ul^er ^te^et^ ^^ Min Herr^ser^. De hører ikke til minMe^ nighed, j^g ^ ikke forbunden til at berigtige Deres Begreb^ ^ller rette Deres ^liogismer.

Jeg.

^ du mit ^eg^ ^ ei det^ søm ^ant har kaldet saa^ Me^ ^ s^ v^d sit Mø^ ^ant til^eder^ Men det søm d^e^ i hvee ^øeden^ ^raa^ ^g rafter ^ og ^kiøm øg ^ee^ligt he^et^ ^llherf^ ^gøi^ne^ v^r Min Mns^ mede^ jeg ^ø^fktioee erl ^ selv din ^tde^ stolte Men hvis^ mi^ smigrende i ^e^ ^ eie Rørge^ ^iel^ øg ^aua^ ^letter ^er ^ide, ^ad det er en ^øg at giøre^ ^om ellers no^ en Daare ^ han lader fig frivil^ ligen smedde i en dum Fordoms tyngende ^rnker, og sælger fig til i^desløshed eller Vildskab, og, i begge Fald, deserterer fra Raturen. Jeg seer meget vel , hvorfra ^odmodig^ heden ml udlede denne min Bemærknings ^ellll^e er ^ ^olU ^lell^ — ^eroel^, o^ l^r ^el^l^el^ ^U^ ^^ For^erell er^r^ ^r^er ^^ Forlese ^^e^er o^ ^e ^F^e^ o^ al^e ^e Feeler ere ^e^ ^ ^ee Ul^er ^te^et^ ^^ Min Herr^ser^. De hører ikke til minMe^ nighed, j^g ^ ikke forbunden til at berigtige Deres Begreb^ ^ller rette Deres ^liogismer.

Jeg.

^ du mit ^eg^ ^ ei det^ søm ^ant har kaldet saa^ Me^ ^ s^ v^d sit Mø^ ^ant til^eder^ Men det søm d^e^ i hvee ^øeden^ ^raa^ ^g rafter ^ og ^kiøm øg ^ee^ligt he^et^ ^llherf^ ^gøi^ne^ v^r Min Mns^ mede^ jeg ^ø^fktioee erl ^ selv din ^tde^ stolte Men hvis^ mi^ smigrende i ^e^ ^ eie Rørge^ ^iel^ øg ^aua^ ^letter ^er ^ide, ^ad det er en ^øg at giøre^^aa vit om en ^rand^ at flette mig^ trodser ^iden^ Avin^^ ta^e .^nder^ ^aa s^al en Røgelse ^ søm ^atig l^eende^ Mit ^avn in^olle s^iønt eviu^jg. ^ ^ ^goi^tnen sig anmelde^ her ^ ^ delten ^iniedandfer^ ^ent^el l^^er ^ nedrig ^ ^d^ sjette f^ri^er^ er ^ n^r in^en ^en ^ tr^f^ ^en

Konge.

Dette kapitel stmes at komme et heelt De^ eenninm for silde— H^o der da ha^de saa man^ ge sunde Fingre, som der udfordres til en kor^ forlig Eed, fkret^, og hl^o der skrev, aflagde sin politiske ^roes Bekiendelse^ men da min ikk^ har forandret fig, saa staaer den lige saa godt her, som i et ^kript fra ^ kun med denne For-skiel. at siden Frankerig har behaget at ftikk^ ^aa Republikanismen, saa kan jeg, uden a^ udsatte mig for Drenge^pot ^den jeg ^og altid har foragtet altfor meget til at fragte ^den^ høi^ erklære, at jeg med ^iv og ^iel er Roialis^

Nun^ ^aa vit om en ^rand^ at flette mig^ trodser ^iden^ Avin^^ ta^e .^nder^ ^aa s^al en Røgelse ^ søm ^atig l^eende^ Mit ^avn in^olle s^iønt eviu^jg. ^ ^ ^goi^tnen sig anmelde^ her ^ ^ delten ^iniedandfer^ ^ent^el l^^er ^ nedrig ^ ^d^ sjette f^ri^er^ er ^ n^r in^en ^en ^ tr^f^ ^en

Konge.

Dette kapitel stmes at komme et heelt De^ eenninm for silde— H^o der da ha^de saa man^ ge sunde Fingre, som der udfordres til en kor^ forlig Eed, fkret^, og hl^o der skrev, aflagde sin politiske ^roes Bekiendelse^ men da min ikk^ har forandret fig, saa staaer den lige saa godt her, som i et ^kript fra ^ kun med denne For-skiel. at siden Frankerig har behaget at ftikk^ ^aa Republikanismen, saa kan jeg, uden a^ udsatte mig for Drenge^pot ^den jeg ^og altid har foragtet altfor meget til at fragte ^den^ høi^ erklære, at jeg med ^iv og ^iel er Roialis^

Nun^Nunqvam existit libertas gratior qvam sub pio Rege. — En Arvekonge har mange flere Aarsager til at skaane og elske Folket, end Magthaveren i en Republik. — En født Kron-arving opdrages til Regieringens ^sler. —

Republieanisme nærer naturligen hos^rivatman^ den baade Have^ og Hers^e-^gen. — J vor^

tider indsee desuden fast alle Monarker, at de bedst grundfæste deres Mandighed, og dere^

Hæder ved at fortiene Ravn af Folkefædre. —

Den monarkiske Regiering nærmer sig alt mer^ og mere den patriarkalske, og altsaa sin Op^

rindelse ^ thi det er nok rigtigere at hidle^e Kon-gedømmet hersra, end fra Usurpation. — Jeg

er glad ved at være fri Mand, under enevæl-^ig Konge — Jeg takker ^nd , at vor Konge-

stamme har i mange ^ed hæderligen udmærk ket sig ved fast hver D^d, som egner Konger,

men jeg veed, at Konger ere Mennesker, — de knnne umuligen see og ordne øg virke alt, de maae giøre baade det Ene og oet Anoet ved an-^re, og, med den bedste Villie, knnne de tage Feil i Valget, og disfe Underkonger knnne giøre det ellers lette øg elskelige Baand mellem Undersaat øg Kø^ge tnngt øg nl^stel^gt — — ^ilnl e^t ab omni parte beat^m^

Liturgie.

Liturgien er en Alminding, som alle, endog ^pekhøkere og ^krædere, troe sig berettigede ti^ at ri^dde op i, hvi skulde jeg ikke og benytte mi^ af denne Forret^ — Jeg vil k^rtel^gen fige min^ uforgribelige banker om denne ^ag. Jeg hol-der for, at ^udstienesten burde, vel saa mege^ som noget andet, bevares fra Mode^^ge. Jeg vilde ikke give min stemme for nogen Kir^ keskiks Asskasfelse eller Forandring , med mindre jeg indsaae, at den enten var til Ovetslo^, eller

til ^kade, d. e. nærede enten Overtro, eller

Usædelighed^ og selv da vilde jeg, at ^et, man satte i stedet, skulde have al den ^hed met^

det, man borttog^ som det uden ^kade knnde have. Høitidelighed, mener jeg, burde ikk^ komme i megen Betragtning, den tabes me^ Råheds ^nden, som snart tabes, og, denn^ tabt, giør den n^e ^kik ikke en ^mule mere eller andet, en^ det den gamle giorde. det, for

hvis ^k^ allene ^kke ere mig agtværdige^ den bringer Orden —som er baade ^nd o^Men^

nesker velbehagelig — ind i ^ndstienesten. At raillere med givende ^kik, er en Daarskab, fom man kun kan holde Drengeaars letsindighed til ^ode.

Jeg vil ikke gaae i Detail, ikke drøvte no^ ^et liturgiskt Forslag, og det af flere Aarsager.Først maatte meget af,

hvad jeg da vilde kømm^ til at sige, nu maaskee faae et Anseende af ^ka^ ^efrohed, skiønt det, et ^ar Aar tidligere, knnde have gieldet for ædel Frimodighed, og begærer denne Regele ^e a^ell^ ^et ^ll^e, lUeU o^ ^llllle^ l^era^. For det andet forekommer Sagen mig ikke meget vigtig. J^g h^ altid anseet det som ^rojeeti-stens Forret at lægge i sine Forslag saa meger uvejet ^ for ikke at sige urimeligt — søm han bedst veed, vil, øg kan — Det er Jilfærdig-heden , der haster med at antage , eller nprøver anprise Forslag, søm jeg kunde fristes til ar træde inden skrankerne imod , men jeg har in^ gen saadan Ridder bemærket, jeg behøver altsaa ikke at væbne mig.

Monument.

Blande alle Monnmenter ere de de enesk^ varige, hvilke det san^e i^enie retser Fortiene-sten. Achilles og ^neas skulde længesiden væ-

ret udslettede af Erindrmgens Mandtalslister, om ikke Homer og Virgil hao^e besiunget dem ,

og da det franske Anarehie omstyrtede fierdeHen-

driehs Støtte^ formaaede det ikke at røre ved er

eneste Blad paa den Krands, hvormed Voltaire har smykket Heltens bindinger. Jeg tilstaaer,

B ^ Først maatte meget af, hvad jeg da vilde kømm^ til at sige, nu maaskee faae et Anseende af ^ka^ ^efrohed, skiønt det, et ^ar Aar tidligere, knnde have gieldet for ædel Frimodighed, og begærer denne Regele ^e a^ell^ ^et ^ll^e, lUeU o^ ^llllle^ l^era^. For det andet forekommer Sagen mig ikke meget vigtig. J^g h^ altid anseet det som ^rojeeti-stens Forret at lægge i sine Forslag saa meger uvejet ^ for ikke at sige urimeligt — søm han bedst veed, vil, øg kan — Det er Jilfærdig-heden , der haster med at antage , eller nprøver anprise Forslag, søm jeg kunde fristes til ar træde inden skrankerne imod , men jeg har in^ gen saadan Ridder bemærket, jeg behøver altsaa ikke at væbne mig.

Monument.

Blande alle Monnmenter ere de de enesk^ varige, hvilke det san^e i^enie retser Fortiene-sten. Achilles og ^neas skulde længesiden væ-

ret udslettede af Erindrmgens Mandtalslister, om ikke Homer og Virgil hao^e besiunget dem ,

og da det franske Anarehie omstyrtede fierdeHen-

driehs Støtte^ formaaede det ikke at røre ved er

eneste Blad paa den Krands, hvormed Voltaire har smykket Heltens bindinger. Jeg tilstaaer,

B ^at denne Anmærkning er meget forslidt^ men ^en skulde og blot være en Jndledning til en følgende, denne nemlig. Digtere øg ^aler^ kuune ikke giøre noget værdigere Brug af deres galent, end just dette. ^odei^nd^ hvilken Mand er ikke den fande, store, originale Dig- ter^ Hvad ikke FyrsteVælde^ ikke national Er^ kiendtlighed formaaer, det formaaer han, han allene. Han sætter sit Henies uudslettelig^ Stempel paa Fortienesten, og den er varige va-rig som Verden. Det er sandt, de have til alle ^ider været, de ^ille til alle ^ider blive faa, de fra hvis Harpe Udødelighed tonere men de ere mange , de som med ^nde knnne slaae en ^nth, og gavnligen more sine Samtidige, ja holde — i det mindste for et halvt Aarhun^ drede — paa et sortient Ravn. Hvor sørgeligt, naar disse glemme deres Kald , øg , i Stedet sor at hylde Fortienesten, martre deres Vittighed sor at giøre Førtienesten latterlig. De giøre maa-skee ^øde Vers, men de giøre sikkert elendige Be-regninger. De vinde letsindighedens — ikk^ Bifald engang — men batter ^ og de tabe Agt- værdighedens Agtelse, ja selv det, som den ussleste Smører dog ellers nydere at læs^ si^ sel^ med Fornøi^lse.

Necrologie.

Fortiener først en Mand at sees S saa før^ tiener han dog vel, at man feer mere af ham, end hans Beenrad — Reerologen viser os i Almindelighed intet mere. Hvor og naar ^en mærkelige Mand blev søot, med hvem han sor^ plantede sin Sl^egt, dateret Register paa d^ Bøger eller Bedrivter^ han har giørt, og endelig hans Døds Datum, dette er omtrent alt, hvad Reerologen fortaller os. Det vi gad Vide^ hvad hans Aands fordeles Sving, og hans tioligere og sildigere Sammenstød med Menne- sker øg ting bidrog til at giøre ham til den ma^ kelige Mand, han blev, det dølger man før o^. Vi give gierne slip paa Aars- og Dags- tal — en eneste karakteristisk Anekdote om hams og vi kiende ham meget bedre — al Resten kund^ han have tilfælles med tusinde — Beenrader have overalt megen lighed med hinanden. Er det Dumhed^ men neurologiske Efterretninger — saaledes som vi ere vante til dem — fore-komme mig, som det unyttigste og meest uinte- ^esfante Smørerie. Jeg vilde heller have skrevet Reisers ynkelige Jldebrands^ Historie, end ^orms l^rrde ^ieon. J det mindste var jeg vis paa de tø ting^ som alle Bogskrivere ø^ske. Jeg f^k slere ^rsere, og jeg underholdt ^em bedre.

Omvendelse.

Jeg vil ikke tale om den almindelige Omvendelse, som alle trænge til , men om den sær-deles, som jeg troer jeg behøver, øg søm jeg — om det vil lokkes mig — agter at foretage.

Jeg vil b^te min Ortodorie bort mod Fornuftreligionen ^ jeg vil sætte min Beske- denhed til Auetion, ^ thi jeg har mærket, at der komme selv forsltdte ^ialter i ^riis — øg den hele ^nm, jeg løser før den, ^il jeg an-^ende paa at opkiøbe al den Usorskammenhed, jeg kan saae — ^aa turde jeg maaskee endnu blive til Mand. Hvad den Oprigtighed, som jeg har i Beholdning, angaaer, saa fragter jeg, at den ingen Kiøber vil sinde. Hvorom alting er, saa vil jeg behøloe den endnu nogen tid, r ^et mindste til Enden af denne Bog^ det har desuden sørekommet mig somEgotsme og Op^ig-tighed stundom forvexles mev hinanden, og det selv as dem, som paastaae at være ^kiønnere af alle moralske Menter, og har det fig saa, ^il jeg beholde den stedse.

Patron.

Det er meget besynderligt, at et saadant Menneske, som min ^æser nok stra^ tænker sig ^ed detle ^apilels O^erskrivt, og en Muskel

Omvendelse.

Jeg vil ikke tale om den almindelige Omvendelse, som alle trænge til , men om den sær-deles, som jeg troer jeg behøver, øg søm jeg — om det vil lokkes mig — agter at foretage.

Jeg vil b^te min Ortodorie bort mod Fornuftreligionen ^ jeg vil sætte min Beske- denhed til Auetion, ^ thi jeg har mærket, at der komme selv forsltdte ^ialter i ^riis — øg den hele ^nm, jeg løser før den, ^il jeg an-^ende paa at opkiøbe al den Usorskammenhed, jeg kan saae — ^aa turde jeg maaskee endnu blive til Mand. Hvad den Oprigtighed, som jeg har i Beholdning, angaaer, saa fragter jeg, at den ingen Kiøber vil sinde. Hvorom alting er, saa vil jeg behøloe den endnu nogen tid, r ^et mindste til Enden af denne Bog^ det har desuden sørekommet mig somEgotsme og Op^ig-tighed stundom forvexles mev hinanden, og det selv as dem, som paastaae at være ^kiønnere af alle moralske Menter, og har det fig saa, ^il jeg beholde den stedse.

Patron.

Det er meget besynderligt, at et saadant Menneske, som min ^æser nok stra^ tænker sig ^ed detle ^apilels O^erskrivt, og en Muskelbadning, har den samme Benævnelse. Er det sprogs Armods Eller ligger deri en sørbørgen V^isøøm^ Det ene ^lags natron er let bortsknd^ øg det andet ^lags let tabt. Begge Dele kan fkee af Vanvare, man bør altsaa ømgaaes var-ligen med begge. Jeg har engang havt En— Han trak mig med forekømmende godhed ud af ^apellanismen, og det er lige saa lidt hans, søm min ^k^ld, at Vigedals Kald er saa lidet, at jeg ikke, ^ al Menighedens Velvillie mød mig uagtet — kan leve der uknmmerligen. Har jeg tabt ham, saa er det ved den meest vanvare lige Vanvare^ thi jeg veed ikke det mindste derom. H^r jeg ikke tabt ham, saa turde dette maaskee minde ham om, at hans forbundne Protegé er h^ist trængende til ^røteetion.

Præster.

Giøgen raaber stedse paa sit eget Navn, øg det sknlde være nnderligt, øm en Præst, søm skrev en alphabetisk Bøg, ikke un^ der P. kom sig selv øg sine Ordensbrødre ihu.

Præster ere Mennesker, de knnne ligesøm alle andrew inddeles i slette, øg gode. Jeg nævner de slette først, førdi jeg haaber, at denne Klasse endnu er den talrigste. Jeg kalder de præster slette, søm ere dummer saa at de ansee Bibelen for ^uds Ord , og deraf ose det^ som badning, har den samme Benævnelse. Er det sprogs Armods Eller ligger deri en sørbørgen V^isøøm^ Det ene ^lags natron er let bortsknd^ øg det andet ^lags let tabt. Begge Dele kan fkee af Vanvare, man bør altsaa ømgaaes var-ligen med begge. Jeg har engang havt En— Han trak mig med forekømmende godhed ud af ^apellanismen, og det er lige saa lidt hans, søm min ^k^ld, at Vigedals Kald er saa lidet, at jeg ikke, ^ al Menighedens Velvillie mød mig uagtet — kan leve der uknmmerligen. Har jeg tabt ham, saa er det ved den meest vanvare lige Vanvare^ thi jeg veed ikke det mindste derom. H^r jeg ikke tabt ham, saa turde dette maaskee minde ham om, at hans forbundne Protegé er h^ist trængende til ^røteetion.

Præster.

Giøgen raaber stedse paa sit eget Navn, øg det sknlde være nnderligt, øm en Præst, søm skrev en alphabetisk Bøg, ikke un^ der P. kom sig selv øg sine Ordensbrødre ihu.

Præster ere Mennesker, de knnne ligesøm alle andrew inddeles i slette, øg gode. Jeg nævner de slette først, førdi jeg haaber, at denne Klasse endnu er den talrigste. Jeg kalder de præster slette, søm ere dummer saa at de ansee Bibelen for ^uds Ord , og deraf ose det^ soml^e kalde Religion. Overtroiske ^ saa at be in^ bilde sig, at ^ud, naar han saa vilde, nok kunde aabenbaret Menneskene fin Villie^ at

saadan Aabenbaring maatte have kærtegn, som ingen Menneskemagt, eller Menneskeægt knnde

give den^ at der er snnd ^ands i de Ord^ ^r ^r l^e llo^^e ell ^ro^le ^relll-^olUlUe^ ^ Ulelll^e^ ^l^le o. s. ^

at Bibelen indeholder slere pnnktligen opfyldte

profetier ^ at det gamle og nye testamente hæn-ge saaledes nøie sammen med hinanden, og ind^

bardes oplyse hinanden ^ at det ikke er mneligt^ at en progression af Folkebeoragere kunde have

sammensmedet dem S at der er noget, som fortiener stedse Ravn as Mirakel, d. e. ^vor

^en øiensynlig Virkning ingenlnnde kan ndle^es fra den tilsyneladende Aarsag eller nøgen Ratur^

kraft, men maa udledes sra ^nds Almagt, og da retteligen borger for deres ^endelse sra

l^ud, og deres ^æres sandhed, som giøre

dem, samt at der var rigtig Argumenteren i hine Jesn Ord^ ^r^ ^ ^ ^

og flere taabeligheder. ^ærsindede, saa ar de troe fig^ ved Embedseden sorbundne til at

lære deres Menigheder ehristelig Religion^ efter christi og Apatiernes Rorm, og naar de —

selv tvivlende — det ikke knnne med Overbo ^isning, da at nedlægge ^ære - Embedet. Daa^^er, saa de nok synes godt om tiende, Men-salgods, Osfer, Aeeidenser o. s. v. men ansee en god Samvittighed som et end større Emø^ lnme^t. — Jeg er aldeles ikk^ bange sor, at jo de fleste lyse Hoveder, i vore filosofiske Storstad ^er, ville va^re enige med mig, naar jeg kalder slige prester slette. Ved de ^ode kan jeg v^ meget kortere. Man skal intet as hiin Dnmhed, Overtroiskhed og ^afsindighed bemærke hos ^em. De skal sværge til Bibelen og den augs^ burgiske Eonfeøsion, men give dem begge en god Dag—de skal bruge samme Dragt, som de slette, og, som de slette, ugentligen prakke, men intet uden pyntelig Morale og endelig gen skal de, med tilbørlig Foragt see ned paa ^de i Mørket ravende Stakler^ som endnu h^ng^ ved de slette Prester.

Jeg er Præst, men jeg er endnu ikke ble^ ven af med min Beskedenhed, jeg vover altsaa ikke at sige^ at jeg hører til de go^e. Jeg over-lader til enhver at giø^e sig, hvad Begreb han vil om mig. Var ^et falskt, men k^nde blive mig fordeelagtigt ^ saa vilde vel ingen fortænke mig, om jeg ikke hastede med at berigtige det.

Q.

Min Hr. Q! Jeg skiøtter ikke enten om hans Qval eller hans Qvide. Jeg hører ikke til t^e flæbende Digtere, som mene at blive interessante ^er, saa de nok synes godt om tiende, Men-salgods, Osfer, Aeeidenser o. s. v. men ansee en god Samvittighed som et end større Emø^ lnme^t. — Jeg er aldeles ikk^ bange sor, at jo de fleste lyse Hoveder, i vore filosofiske Storstad ^er, ville va^re enige med mig, naar jeg kalder slige prester slette. Ved de ^ode kan jeg v^ meget kortere. Man skal intet as hiin Dnmhed, Overtroiskhed og ^afsindighed bemærke hos ^em. De skal sværge til Bibelen og den augs^ burgiske Eonfeøsion, men give dem begge en god Dag—de skal bruge samme Dragt, som de slette, og, som de slette, ugentligen prakke, men intet uden pyntelig Morale og endelig gen skal de, med tilbørlig Foragt see ned paa ^de i Mørket ravende Stakler^ som endnu h^ng^ ved de slette Prester.

Jeg er Præst, men jeg er endnu ikke ble^ ven af med min Beskedenhed, jeg vover altsaa ikke at sige^ at jeg hører til de go^e. Jeg over-lader til enhver at giø^e sig, hvad Begreb han vil om mig. Var ^et falskt, men k^nde blive mig fordeelagtigt ^ saa vilde vel ingen fortænke mig, om jeg ikke hastede med at berigtige det.

Q.

Min Hr. Q! Jeg skiøtter ikke enten om hans Qval eller hans Qvide. Jeg hører ikke til t^e flæbende Digtere, som mene at blive interessante^ed Hulken^ seg skulde altsaa ganske glemt ham r et Alphabet, hvor hans Eorpulenee nøk rejser fig af det lidet, han har at giøre, hvis ikke han, og hans Famulus V — uden hvilken

han ikke kan giøre nogen Verdsens ^ing — havde været med ved Ravngivelsen af e^ synder^ lig mærkværdig person, som jeg veed en Hoben om ^ Hans ^vast, — den ældste Olding —

han er ældre e^d Hierusalems Skomager. — Dog er nok denne ftdste en D^seendent as den

første. Selv giorde han hegningen t^l der Babylonske ^aarn, og siden har hans udvidede

Slægt stedse giort synderlige ^tng. Hvad Hi-ftorien har øpgiemt, søm Mynstere af Daarskab

og ^nmpenhed, under Ravn af Stordaad, skri-^er sig alt fra denne Familie, hos hvilken det

er karakteriser aldrig at spørge si^ selv ^ui ^ono^ og stedse at raabe. ^oel^^al^^

Det var ikke muligt, at alle ^emmerne af en saa udvidet Familie kunne være entrepre-nante, men Eftersnakkernes talløse Hær ned^ stammer sra denne Hans ^vast. Jeg vil ikke fige^ at han er den gamle Adam, men dersom nogen paastaae^ at det er Roahs Søn Eham,

og at han i Syndfloden blev reddet for deels at tiene den nye Verden til Moerskab, og deels at

være den en Shndflod , ham vil jeg ikke mod-

fige. ^hi dette nærmer fig temmelig til min egen Hypothes.— Hvorfor denne H^rre omtales i min egoistiske Bog ^ — As lutter Egoisme ^ Jeg vild^ gierne sige Verden, at jeg veed Et og Andet, som ikke enhver vee^, og tillige vilde jeg grum-me gierne anbefale mig hos denne formaaede Familie.

Rom.

Remns sprang over det unge Roms Mure, og det blev hans sidste Spring^ Rom har giorr mange driftige Spring over Menneskerettigheder øg Menneskehed, ved Springestokkene, Konger, ^onsnler, Deeemvirer, Dietatorer, ^riumvi^ rer, Keisere, og især ^aver. Ru lider der af podagra ^ hvert Forsøg, det giør paa at springe , bøder ^et for ved følt Smerte og for-tient Spot. Jeg veed ikke, om nogen kunde være dygtig til at helbrede det^ men jeg troer ikke, at Menneskeheden, i faa Fald^ vilde give ^ægen noget Honorarinm.

Reliqvier.

Fra Rom til Reliavier er Overgangen me- get let, formedelst Begrebs-Sammenkiedningen. — Man maa have bemærket, at jeg ingen Samvittighed giør mig over at anvende et for-flaaet fremmed Or^ me^t at jeg øg iblandt før^

dansker sliges kun at hverken det Ene eller det — Hvorfor denne H^rre omtales i min egoistiske Bog ^ — As lutter Egoisme ^ Jeg vild^ gierne sige Verden, at jeg veed Et og Andet, som ikke enhver vee^, og tillige vilde jeg grum-me gierne anbefale mig hos denne formaaede Familie.

Rom.

Remns sprang over det unge Roms Mure, og det blev hans sidste Spring^ Rom har giorr mange driftige Spring over Menneskerettigheder øg Menneskehed, ved Springestokkene, Konger, ^onsnler, Deeemvirer, Dietatorer, ^riumvi^ rer, Keisere, og især ^aver. Ru lider der af podagra ^ hvert Forsøg, det giør paa at springe , bøder ^et for ved følt Smerte og for-tient Spot. Jeg veed ikke, om nogen kunde være dygtig til at helbrede det^ men jeg troer ikke, at Menneskeheden, i faa Fald^ vilde give ^ægen noget Honorarinm.

Reliqvier.

Fra Rom til Reliavier er Overgangen me- get let, formedelst Begrebs-Sammenkiedningen. — Man maa have bemærket, at jeg ingen Samvittighed giør mig over at anvende et for-flaaet fremmed Or^ me^t at jeg øg iblandt før^

dansker sliges kun at hverken det Ene eller det — Hvorfor denne H^rre omtales i min egoistiske Bog ^ — As lutter Egoisme ^ Jeg vild^ gierne sige Verden, at jeg veed Et og Andet, som ikke enhver vee^, og tillige vilde jeg grum-me gierne anbefale mig hos denne formaaede Familie.

Rom.

Remns sprang over det unge Roms Mure, og det blev hans sidste Spring^ Rom har giorr mange driftige Spring over Menneskerettigheder øg Menneskehed, ved Springestokkene, Konger, ^onsnler, Deeemvirer, Dietatorer, ^riumvi^ rer, Keisere, og især ^aver. Ru lider der af podagra ^ hvert Forsøg, det giør paa at springe , bøder ^et for ved følt Smerte og for-tient Spot. Jeg veed ikke, om nogen kunde være dygtig til at helbrede det^ men jeg troer

ikke, at Menneskeheden, i faa Fald^ vilde give ^ægen noget Honorarinm.

Reliqvier.

Fra Rom til Reliavier er Overgangen me- get let, formedelst Begrebs-Sammenkiedningen. — Man maa have bemærket, at jeg ingen Samvittighed giør mig over at anvende et for-flaaet fremmed Or^ me^t at jeg øg iblandt før^

dansker sliges kun at hverken det Ene eller detAndet stander min ^ens ^rav. ^ivet er før ^ørt til mier^lo^isk Røiagtighet^. tusinde have spottet med Relikvier, og hvad tusmoe have giort, holder jeg for, flere ikke b^rde giøre^ thi ^r det ret giort, saa mener jeg, at tnsinde for^ slaaen øg er det ^alt, saa vil det ikkeblivø et Haar bedre derved^ at tnsinde øg een giør vet. Jeg bek^ender^ at jeg har mege^Førkierlighed før Reliqvier, — dem jeg ikke vover at oversætte ^nten med Efterladenskaber eller ^evnin^er. Alt ^et, som minder mig om en stor Mand, eller en ædelmodig Velgiører, eller en stor Ven — var ^et end i sig sel^ nok saa ubetydeligt, — har saare megen Jnteresfe for mig. — Jeg til^ ^eder det ikke, men jeg kan med Vellyst tøve derved i hele ^imer, og at tabe det vilde græm-me mig. Men var det noget, som gienkaldte mig den fraværende eller tabte store Mands, eller Velgørers, eller Vens Aand f. E^. en Bog ^ller et Bre^ stemplet med deres Aands ^tor-hed, eller blide Velvillie, eller ømme Venskab sor mig^ saa tog jeg det frem, naar jeg ^ilde nd^ sone mig med min ^kielme^sorjage mit Mismod, og gribe i Faldet min synkende selvfølelse.

Jeg har, takket være min gode l^euins, flere saadanne Reliavier, og saalænge de endnu ere mig hellige , skal jeg ikke tænke foragteren enten om mit Hoved, eller mit H^rte.

Sandhed.

Sandhed føder Had. Det kan saa være, men skulde ikke Aarsagen ofte være, enten at sandhed kom for tidlig, eller at hun var bleven voldtagen as en^knrk^—Jeg veed ikke^ øm sandhed har sødet Had for mig^ men je^ veed meget afgiort, at den ikke har fødet Had hos mig. — Jeg har overalt intet synderligt talent for Had^ Kunde Madame ^andhe^ stedse passe det bekvemme øieblik og overtyde fi^ øm, at en godmodig Mine, og en blid o^ hiertelig toae paa inge^ Maade vanhæloede hendes Værdighed, saa vilde hun neppe behøve Veltalenhedens ^ømp ellerFabelens Forklædning^ for at bl^ve indladt i baade store og smaa Kredse.

Det forstaaer sig, at de gedigne skurke og fødte Daarer maatte hnn ikke befatte sig med. — De ere ganske uomstødelige, og uknn-felige, — baade Digel o^ Mort^ ere spildte.

Stavanger.

En Dverg kan være ligesaa mærkelig, som enKien^pe, og en liden ^tad ligesaa mærkelig som e^t stor. Raar jeg har sagt^ at ^tavan^ ger er en as Rørges æloste stæder og har en grnndmnret, sk^øn øg stor Kirke, saa har jeg ikke sagt stort andetom det, end om jeg, sor at beskripe en Mand, vilde næ^ne Farden as

Sandhed.

Sandhed føder Had. Det kan saa være, men skulde ikke Aarsagen ofte være, enten at sandhed kom for tidlig, eller at hun var bleven voldtagen as en^knrk^—Jeg veed ikke^ øm sandhed har sødet Had for mig^ men je^ veed meget afgiort, at den ikke har fødet Had hos mig. — Jeg har overalt intet synderligt talent for Had^ Kunde Madame ^andhe^ stedse passe det bekvemme øieblik og overtyde fi^ øm, at en godmodig Mine, og en blid o^ hiertelig toae paa inge^ Maade vanhæloede hendes Værdighed, saa vilde hun neppe behøve Veltalenhedens ^ømp

ellerFabelens Forklædning^ for at bl^ve indladt i baade store og smaa Kredse.

Det forstaaer sig, at de gedigne skurke og fødte Daarer maatte hnn ikke befatte sig med. — De ere ganske uomstødelige, og uknn-felige, — baade Digel o^ Mort^ ere spildte.

Stavanger.

En Dverg kan være ligesaa mærkelig, som enKien^pe, og en liden ^tad ligesaa mærkelig som e^t stor. Raar jeg har sagt^ at ^tavan^ ger er en as Rørges æloste stæder og har en grnndmnret, sk^øn øg stor Kirke, saa har jeg ikke sagt stort andetom det, end om jeg, sor at beskripe en Mand, vilde næ^ne Farden ashans Kiole ^ men Stavanger ^ som er en af de smaa Stader i Rorge, h^or Staderne overalt ikke ere kiempagtige, — Stavanger er, — veed ikke hvorledes, — thi det kan hverken ud^ ledes fra ^roldom eller Opdragelses Anstalter — men det er, selv efter Fremmedes givende Dom, mærkeligt ^ed selskabelighed, og denne ved god ^one. Man støder der sielden paa en udmærket tosse, men almindeligen paa Følk, der ^ide taalelig godt at handle ethvert Samtales Emne, og den Fremmede af gangbare Ratioer sinder gierne En eller Andeu , som han kan tale med i sit Moders-Maal. Med alt dette, skulde jeg ikke ha^e skrevet en eneste ^inie om Staoan^ ger, dersom man ikke fandt der, hvad der r Smaast^der er en sand Sieldenhed. — Folk, hvis Vindings Veie o^erskiere hinanden, og som altsaa ikke tmde hinanden, men som om^ gaaes saaledes, at den, der ikke ^eed noget om deres tvistigheder, holder dem for Vender. J Selskaber røbe de hverken sine Jalousier, eller Omhue sor at dølge dem. Er der en naturlig, førnnftig, uknnstlet ^avoir vi^re til, faa er det denne, og har min patriotisme — ^thi ogsaa patriotismens Straaler eoneentreres^ n^-get ret varmt ^nske, saa er det^ At denne mit Fødesteds mærkelige Selskabelighed maatte stedse holde sig^

Taktik. Theologie. Thimian. Toleranse. Tusinddyd. Typografie. Tæring. Tov.

En lang præken kræger en rummelig te^t, eller i dens Sted en god ^ørtiøn^ af den sidste Jngredients i dette Eapitels Overskrivt, øg da denne kan haves før faa gødt som intet, har jeg besluttet deri at solte alle de andre. taktik — jeg giør et lille opring øg parrer den med thimian , ^ de ere begge brugbare Kronerier ved slagtninger. theøløgie øg toleranse — især om toleransen vilde overtyde sig øm, ar den slet ingen Ret har til at t^ære intolerant — giørde^ ester mine tanker, vel i at slaae sig r ^aug sammen. tnsin^dod øg topøgrasie ere begge r^t smukke — naar de ere smnkke — men jeg giør mere Væsen af et Erte ^ Bed, end af et Blømsterbed^ øg er der snnd Sieleføˆe i en Bøg^ kierer jeg mig saare liøet øm dens topografiske Skiønhed eller Uskiønhed. tæring og tøu ligne hinanden paa et Haar, s^nes mig^^ de grave begge saa jevnt, t^en ene paa jungen, øg ^en an^en paaAn^agten, at^ sørend man veed et Ord t^eraf, ere de begge opgravede, og Hoste sOnes at staae i tieneste baa^e hos tæring og tøp.

^Hør, min Mand^ dette tiendekorn er ^usselt. der er saa mege^ ^ætte i det.^

^Aa^ Far^ nær t^er æ Hoste i ^rækaa, ^kan der væra ^ætte i Kodne næ.^

Uglen.

Man paastaaer, at Minerva var en vittig Kone — i saa Fald var det Særsindighed ^ at hun valgte Uglen til yndlings ^Fugl^ Den er^ synes mig, et naturligt Emblem paa lnmsk, skadefro Anonymitet, som Miuerva slet intet burde have at skasfe med. Jeg soreslaaer som Vignet sor hvert pseudonymt eller anonymt Ridskrift, en Ugle, og som Mottos i^it^ miuerva. Bogskriverens Earakter er mig over^ alt saa agtværdig, ar jeg fordrer Moral hos sel^ t^en , søm skriver en l^ale^er eller en Kogeb^ Blandt all^ Synder ere ^ synesmig, de trykte de største^ thi de ere de meest yngelsomme.

Vigedahl.

Blandt det skiønne Rorges mange poetiske Egne, er Vigedahl f^kkerligen ikke den meest pro-^aiske. dennem en idyllisk Dal slynger sig i mangfoldige Krumminger en Elv , hv^s

tvende mærkelige Fosfer ere virkeligen episke.

Jsær er ^ogge Fosfen det^ Da jeg først bleu bosat i denne Egn , var mit ^ie en^nn ganske

aabent for Ratnrens Skjønhed, — denne E^n begeistrede mig , — alt greb jeg Eitharen for at

syngen — men et Væsen, som er bekiendt af endnu mindre Samvittighed end ^orpulen^e,

reev

Uglen.

Man paastaaer, at Minerva var en vittig Kone — i saa Fald var det Særsindighed ^ at hun valgte Uglen til yndlings ^Fugl^ Den er^ synes mig, et naturligt Emblem paa lnmsk, skadefro Anonymitet, som Miuerva slet intet burde have at skasfe med. Jeg soreslaaer som Vignet sor hvert pseudonymt eller anonymt Ridskrift, en Ugle, og som Mottos i^it^ miuerva. Bogskriverens Earakter er mig over^ alt saa agtværdig, ar jeg fordrer Moral hos sel^ t^en , søm skriver en l^ale^er eller en Kogeb^ Blandt all^ Synder ere ^ synesmig, de trykte de største^ thi de ere de meest yngelsomme.

Vigedahl.

Blandt det skiønne Rorges mange poetiske Egne, er Vigedahl f^kkerligen ikke den meest pro-^aiske. dennem en idyllisk Dal slynger sig i mangfoldige Krumminger en Elv , hv^s

tvende mærkelige Fosfer ere virkeligen episke.

Jsær er ^ogge Fosfen det^ Da jeg først bleu bosat i denne Egn , var mit ^ie en^nn ganske

aabent for Ratnrens Skjønhed, — denne E^n begeistrede mig , — alt greb jeg Eitharen for at

syngen — men et Væsen, som er bekiendt af endnu mindre Samvittighed end ^orpulen^e,

reevreev mig Eitharen af Haande. Vigedahl faae^ henligge ubesinnget, indtil en bedre og lykkeli- gere Digter, begeistret af dets Skiønhed, for- banser de jevne Sletters Beboere med dets Malerie. J Dr. M Luthers rummelige For^ klaring over dagligt Brød vilde jeg saa gierne, ftra^ ester ^ ^re^er, l^rse. ell^l^ ^ll^ thi horer d^n ^nd ikke med ^il hivets Rødtørst, saa hører den døg til dets Velbehagelighed. Jeg skalde aldrig ønske at flytte herfra, dersom Rødtørftens Krav ikke vare de stærkeste, og man ligesaa nemt kunde leve, som jeg feer, man kan d^e her.

Xantippe.

Jeg har endnu intet Eapitel skrevet, som egentligen er sor Damerne — dette har jeg be-

sluttet at hellige dem — Viismanden Soerates havde en Hustru, og efter hende er dette ^api-tel opkaldet. Jeg vil ikke asgiøre, om hun havde nogen Deel i hans theoretiske, men jeg

formoder, at hnn havde megen Deel i hans prae-^iske Filososie — og maaskee en ikke siden Deel

i det Mod, med hvilket han tømmede ^ift-

Begeret^ Je^ knn^ mrsten øaske alle Filosof fer xantipper ti^ Kø^er^ de vilde, haaber

jeg , derved tabe d^t vanheldende paabydende, reev mig Eitharen af Haande. Vigedahl faae^ henligge ubesinnget, indtil en bedre og lykkeli- gere Digter, begeistret af dets Skiønhed, for- banser de jevne Sletters Beboere med dets Malerie. J Dr. M Luthers rummelige For^ klaring over dagligt Brød vilde jeg saa gierne, ftra^ ester ^ ^re^er, l^rse. ell^l^ ^ll^ thi horer d^n ^nd ikke med ^il hivets Rødtørst, saa hører den døg til dets Velbehagelighed. Jeg skalde aldrig ønske at flytte herfra, dersom Rødtørftens Krav ikke vare de stærkeste, og man ligesaa nemt kunde leve, som jeg feer, man kan d^e her.

Xantippe.

Jeg har endnu intet Eapitel skrevet, som egentligen er sor Damerne — dette har jeg be-

sluttet at hellige dem — Viismanden Soerates havde en Hustru, og efter hende er dette ^api-tel opkaldet. Jeg vil ikke asgiøre, om hun havde nogen Deel i hans theoretiske, men jeg

formoder, at hnn havde megen Deel i hans prae-^iske Filososie — og maaskee en ikke siden Deel

i det Mod, med hvilket han tømmede ^ift-

Begeret^ Je^ knn^ mrsten øaske alle Filosof fer xantipper ti^ Kø^er^ de vilde, haaber

jeg , derved tabe d^t vanheldende paabydende,ikke allene i Omgang, men og i ^krii^ter, —

forudsat at deres Koner giennemsaae deres Ma^ nnlkripter, — de vilde stige op til den sokratiske

Redladenhed, som, laanende Beskedenhedens

tpi^l, belærer, i det ^en synes at søge Under-gisning, og de vilde, i det de syntes at stad-

^re med os, forøge ^ore Kundskabers Masse og forbedre os. Overalt burde en Filosof neppe

^ære pebersvend, og fikkerligen ikke leve afson-dret. Med alt dette vilde jeg ingenlunde, at

kvindelighed skulde kaldes xantippe — ligesom ^vintilian vil, at Veltalenheden sknlde kaldes

^ieero. Der gives faa Filosofer, trangentil ^antipperne er saaledes ikke ret stor s derimod

er Usilosøsernes tal desstørre, øg de trænge til den godmodige, ømme Blidhed, der slynger

dækkets, Kielenskabets øg Vel^illiens Venus^

Bælte om hele samlivet ^ dette, —jeg veed ikke hvad—som Eva knn misbrngte en eneste ^ang,

og som hendes Døttre neppe kunne misbruge.— Der er, paa denne vor Klode intet, der, ester

min Overtydning, er saaledes elskeligt og ^pæ^ gende som sand kvindelighed. — O Du^ hvis

Minde boer nnoflettelig i min Barm, forherlig

gede, baade for min Aand og mit Hierte^ alt for tidligen tabte Elisas Du, og dine ældre søstre i^De pryde, takskeel^ud. endnu denne Jord^

J lærte mig at uddanne det Jdeal as koin-ulighed ^ som jeg i min første Ungdom samlede^e store ^ræk til af ^ ^ ^r^lll^ ^ ^ ^o^er ^or o^e ^rll^ og som jeg, af øm Agtelse for hendes kielne Beskedenhed, ikk^ vover anderledes at karakterisere. Der er kun to ^ing^ som bryde mig^ Jeg Vilde gierne støb^ hele Kiønnet i dette Jdeals Form, og det for^ maaer jeg ikke^ eller jeg vilde skille mig ved en god Halvdeel af min Kræsenhed, o^ det formaaer jeg lige saa lidet. ^

Jeg veed omsider ikke, hvorledes at end^ dette Eapitel saaledes, at der skal være Eenhed i det, udeu ved at giøre den ydmygende ^il^ ftaaelse, at jeg ikke er Fil^søs, og er ret lykkelig Ved ikke at dele Skiehne med So^rates^

Ynde.

Der gives et mandligt og et evindeligt ^ dø, jeg vil ikke afgiøre, hvilket as dem der er der meest yndige^ men de ere begge samlivets meesi^ aromatiske Kryderie. ^ndet er lige saa indesi-uibelt som geniet, øm ikke mere. Det er noget, jeg veed ikke hvad^ som ^nd giver sine ^ndlinge^ o^ bortgiemmer sra al Resten. Ha^ dn det ikke^ søger dn omsonst at skasfe dig det^ men det gi^r Velvillie til Veldædighed, Veldæ-d^.ghed nsorglemmeli^, øg Omgangen til Vellyst^ det giør selve Uskiønheden skiøn, øg i dets tryllende Haand bs^ver den mindste Smaating ^e store ^ræk til af ^ ^ ^r^lll^ ^ ^ ^o^er ^or o^e ^rll^ og som jeg, af øm Agtelse for hendes kielne Beskedenhed, ikk^ vover anderledes at karakterisere. Der er kun to ^ing^ som bryde mig^ Jeg Vilde gierne støb^ hele Kiønnet i dette Jdeals Form, og det for^ maaer jeg ikke^ eller jeg vilde skille mig ved en god Halvdeel af min Kræsenhed, o^ det formaaer jeg lige saa lidet. ^

Jeg veed omsider ikke, hvorledes at end^ dette Eapitel saaledes, at der skal være Eenhed i det, udeu ved at giøre den ydmygende ^il^ ftaaelse, at jeg ikke er Fil^søs, og er ret lykkelig Ved ikke at dele Skiehne med So^rates^

Ynde.

Der gives et mandligt og et evindeligt ^ dø, jeg vil ikke afgiøre, hvilket as dem der er der meest yndige^ men de ere begge samlivets meesi^ aromatiske Kryderie. ^ndet er lige saa indesi-uibelt som geniet, øm ikke mere. Det er noget, jeg veed ikke hvad^ som ^nd giver sine ^ndlinge^ o^ bortgiemmer sra al Resten. Ha^ dn det ikke^ søger dn omsonst at skasfe dig det^ men det gi^r Velvillie til Veldædighed, Veldæ-d^.ghed nsorglemmeli^, øg Omgangen til Vellyst^ det giør selve Uskiønheden skiøn, øg i dets tryllende Haand bs^ver den mindste Smaating^ig^ig. Jeg dilde, — endog blot i den Hen-sigt at blive mere gavnlig — give me^et til^ om det havde berørt mig med sin He^Sta^.

Zetlitz.

Det e^r et geneiskt Ravn^ thi der er —t ^et mindste i Danmark og Rorge — ingen, fom ba^r det, uden Afkomlingene af ^igismundns ^etli^. Han var Regimentsfeldtskier i det Ve^ fterleens^e Regiment, og døde, søm saadan, i Holsteen Aar Har han giort noget Ondt^ saa er det det, at denne og flere ^øger ere ha^s Børnebørn — fast alle hans Børn have , m^re eller mindre, elsket tr^kkepresf^n— men sin Af^ kom har han, tilligemed en Mette Ehristme Magnus, som han først helbredede, øg siden agtede, giort uberegneligt ^odt. — Jeg har ikke kiendt ham personligen, han reiste børt t sit Kalds ^terninger, medens jeg endnu laae t Vuggen, og han kom aldrig tilbage, han efterø lod sine Børn ingen Formue, i det miudste in, gen, som er va^rd at n^rvne, men han efterlod dem en Velsignelse ^ ^t ^o^ te ^ ^le o^ Var jeg en Million n^rr, jeg vilde dog v^rre mere beroliget s^r mine Børn, naar jeg knndetamke^ ^ ^a^ll l^ls ^re ^elU ell ^l^e^slll^ end ^ed Forestil-lingen om de tønder ^nld^ de sknlde komme til ^ig^ig. Jeg dilde, — endog blot i den Hen-sigt at blive mere gavnlig — give me^et til^ om det havde berørt mig med sin He^Sta^.

Zetlitz.

Det e^r et geneiskt Ravn^ thi der er —t ^et mindste i Danmark og Rorge — ingen, fom ba^r det, uden Afkomlingene af ^igismundns ^etli^. Han var Regimentsfeldtskier i det Ve^ fterleens^e Regiment, og døde, søm saadan, i Holsteen Aar Har han giort noget Ondt^ saa er det det, at denne og flere ^øger ere ha^s Børnebørn — fast alle hans Børn have , m^re eller mindre, elsket tr^kkepresf^n— men sin Af^ kom har han, tilligemed en Mette Ehristme Magnus, som han først helbredede, øg siden agtede, giort uberegneligt ^odt. — Jeg har ikke kiendt ham personligen, han reiste børt t sit Kalds ^terninger, medens jeg endnu laae t Vuggen, og han kom aldrig tilbage, han efterø lod sine Børn ingen Formue, i det miudste in, gen, som er va^rd at n^rvne, men han

efterlod dem en Velsignelse ^ ^t ^o^ te ^ ^le o^ Var jeg en Million n^rr, jeg vilde dog v^rre mere beroliget s^r mine Børn, naar jeg knndetamke^ ^ ^a^ll l^ls ^re ^elU ell ^l^e^slll^ end ^ed Forestil-lingen om de tønder ^nld^ de sknlde komme tilei^ eie. Raar en aldrende Bonde, hørende, hvis Son jeg var, haandtog mig med mer^ ^roehiertighed, og dette Udtryk S ^^ ^U^ ^Ue ler^ F^ir ler^ ^ ^ ellle r^re ^all^ ^ller en enittveret Mand fra hans ^id, og som havde kiendt ham, ved ^den af mit Ravn stud^ sede behageligen, og hans Hierte ligefom lyst^ mig i Knld og Kiøn^ for hans Skyld, som havde avlet mig , — og begge ^ilsælde vare ikk^ fieldne — saa fik jeg Begreb om en førnnftig Adel ^Stolthed. Ja maaskee har Følelsen af hvad det er at være af god Rod, i ^etsindig^ hedens Aar været mit frelsende ^gid mod man-^en farlig Fristelse. ^vinder lyse og virke i en snevrere Kreds end Mænd, men dog har jeg, ogsaa som min Moders Søn indhøstet megen Velvillie, øg da jeg en i^ang sangs

^g s^al ^ ved Fæd^

de^i va^ ^iebnen mig gød^

fl^et^ i Adeler bed^e ^g ^dte ^edeligt ^lød^

saa var det intet Brøuterie, men en Sandhed, som jeg kunde belægge, med mange utvetydige Vidnesbyrd^

Ære.

^Eren er dog^ paa min ^re, det ærvær-di^ste paa Jorden. En Mand af^Ere har en

Fordring paa sin Kredses Høiagtesse, s^m denne ei^ eie. Raar en aldrende Bonde, hørende, hvis Son jeg var, haandtog mig med mer^ ^roehiertighed, og dette Udtryk S ^^ ^U^ ^Ue ler^ F^ir ler^ ^ ^ ellle r^re ^all^ ^ller en enittveret Mand fra hans ^id, og som havde kiendt ham, ved ^den af mit Ravn stud^ sede behageligen, og hans Hierte ligefom lyst^ mig i Knld og Kiøn^ for hans Skyld, som havde avlet mig , — og begge ^ilsælde vare ikk^ fieldne — saa fik jeg Begreb om en førnnftig Adel ^Stolthed. Ja maaskee har Følelsen af hvad det er at være af god Rod, i ^etsindig^ hedens Aar været mit frelsende ^gid mod man-^en farlig Fristelse. ^vinder lyse og virke i en snevrere Kreds end Mænd, men dog har jeg, ogsaa som min Moders Søn indhøstet megen Velvillie, øg da jeg en i^ang sangs

^g s^al ^ ved Fæd^

de^i va^ ^iebnen mig gød^

fl^et^ i Adeler bed^e ^g ^dte ^edeligt ^lød^

saa var det intet Brøuterie, men en Sandhed, som jeg kunde belægge, med mange utvetydige Vidnesbyrd^

Ære.

^Eren er dog^ paa min ^re, det ærvær-di^ste paa Jorden. En Mand af^Ere har en

Fordring paa sin Kredses Høiagtesse, s^m dennemaa betale, eller erklære sig insolvent as Man, gel enten paa Retfærdighed eller Forstaa m^n ^eg tilstaaer, at begge disfe Mangler have giørt ^ren til et meget tvetydigt Udtryk^ Ra^r t^pillegield — for at vinde en Forret for ærlig ^i^ ^ kalbes ^res i^ield^ ø^ Dnel ^ag, saa leder man omsonst ester Retfærdighed i det første og ester Forstand i det sidste Udtryk^ ligesom der synes at ^ære saare lidet baade af den Ene og den Anden i den paastand, nogen maatte giøre paa at ^ære Mand as ^re^ blot fordr han er sormaaende, eller formuende, eller ^dog knn godt klæd. Det synes, atRetskaf^ fenhed er ^rens ^iel. — Er det faa, saa kan Manden as ^re ^ære pialtet og tiggefærdig og hø^st afhængig. Det er overalt beklageligt, at Ord ikke ha^e en bestemt gehalt. Vi skal om^ sider ikke forstaae hinanden, se^ naar di tale t ben jevneste ^rosa.

Ønsker.

Me^ ^lod og ^aste^ let i tmge klaret fl^ .^e^ s^ile^ ^tød vø^ glabe Aa^ hindring ^ Ruelse ^ og .^aab da l^de^ ^øm tte^de t^atiet^ hma^de^ al^e ^lø^ste^ paa vot ^ane sptede^ t^ød be ^ge ^øege^ ^tte ^r^ ^ndl^ller lln^dom^ letsind o^ i ^taal. maa betale, eller erklære sig insolvent as Man, gel enten paa Retfærdighed eller Forstaa m^n ^eg tilstaaer, at begge disfe Mangler have giørt ^ren til et meget tvetydigt Udtryk^ Ra^r t^pillegield — for at vinde en Forret for ærlig ^i^ ^ kalbes ^res i^ield^ ø^ Dnel ^ag, saa leder man omsonst ester Retfærdighed i det første og ester Forstand i det sidste Udtryk^ ligesom der synes at ^ære saare lidet baade af den Ene og den Anden i den paastand, nogen maatte giøre paa at ^ære Mand as ^re^ blot fordr han er sormaaende, eller formuende, eller ^dog knn godt klæd. Det synes, atRetskaf^ fenhed er ^rens ^iel. — Er det faa, saa kan Manden as ^re ^ære pialtet og tiggefærdig og hø^st afhængig. Det er overalt beklageligt, at Ord ikke ha^e en bestemt gehalt. Vi skal om^ sider ikke forstaae hinanden, se^ naar di tale t ben jevneste ^rosa.

Ønsker.

Me^ ^lod og ^aste^ let i tmge klaret fl^ .^e^ s^ile^ ^tød vø^ glabe Aa^ hindring ^ Ruelse ^ og .^aab da l^de^ ^øm tte^de t^atiet^ hma^de^ al^e ^lø^ste^ paa vot ^ane sptede^ t^ød be ^ge ^øege^ ^tte ^r^ ^ndl^ller lln^dom^ letsind o^ i ^taal.^taar Ma^ddøm^ ^at øøt Ungdø^ ^a^ førtr^en^ ^i a^h l øøt lægdom ^^ e^ ^aatda^ et^

^lait knnser ^latt^ øg ^m^e ^iske s^teet^e^ Me^ Mi^held dtillet ^aa^et lnms^^ l^et.

Ja ^elle^tt øør sel^al^te ^egett

^ms^et øætft^ ^ det a^let ik^n ^lage.

^t dn ^it^kiøld^ ^æt dtt tt^itt ^æge^ ^nmmet^l Udslet høett ^t^e as mm kølde ^atm ^

^i ^eet jeg tælle .^aa^et^ ^øøte^mnmer^

^im føt at søle mig delete atm. ^ii^ li^e^ldig^ død^ mød Estettide^

^ta ^ttsket^ ^aatskab ^ ^øøtet^ stillett sti^

Je^ tage ^ageit søttt den kømmet l ^ siden ^tm det er frihed ^ Resten ^laøeti^

Samtalen.

^rs. Rn^ mitt .^ette^ tm hat ^e læst min ^ ^en. Jeg ktitieetet ikke^ men høøtsøt staaer det ^aa

^itel^ladet. ^øt ^o^

^rf. ^ot^i det let ktmde hænde ^ at jeg ga^ en sø^ ^o^, ^o^ ø. s^ ø.

^en. de Materialier^

^rf. ^e et øitkeli^en alt søt høslig^

Mett hat ^e tm ikke ttaadt t^øgett søt næt^ ^t^ Jk^e ettga^tg ^øden øg ^ie^elen.

^tøet at ingen ^il stø^e sig ^aa ^et^ ^^ ^taar Ma^ddøm^ ^at øøt Ungdø^ ^a^ førtr^en^ ^i a^h l øøt lægdom ^^ e^ ^aatda^ et^

^lait knnser ^latt^ øg ^m^e ^iske s^teet^e^ Me^ Mi^held dtillet ^aa^et lnms^^ l^et.

Ja ^elle^tt øør sel^al^te ^egett

^ms^et øætft^ ^ det a^let ik^n ^lage.

^t dn ^it^kiøld^ ^æt dtt tt^itt ^æge^ ^nmmet^l Udslet høett ^t^e as mm kølde ^atm ^

^i ^eet jeg tælle .^aa^et^ ^øøte^mnmer^

^im føt at søle mig delete atm. ^ii^ li^e^ldig^ død^ mød Estettide^

^ta ^ttsket^ ^aatskab ^ ^øøtet^ stillett sti^

Je^ tage ^ageit søttt den kømmet l ^ siden ^tm det er frihed ^ Resten ^laøeti^

Samtalen.

^rs. Rn^ mitt .^ette^ tm hat ^e læst min ^ ^en. Jeg ktitieetet ikke^ men høøtsøt staaer det ^aa

^itel^ladet. ^øt ^o^

^rf. ^ot^i det let ktmde hænde ^ at jeg ga^ en sø^ ^o^, ^o^ ø. s^ ø.

^en. de Materialier^

^rf. ^e et øitkeli^en alt søt høslig^

Mett hat ^e tm ikke ttaadt t^øgett søt næt^ ^t^ Jk^e ettga^tg ^øden øg ^ie^elen.

^tøet at ingen ^il stø^e sig ^aa ^et^ ^^^rf^ ^eg trøers mge^ bnrde^ ^eg har ingen ^ stø^ ^ ^teen sremva^tet^ i det ^mds^e inge^. f^ iø ka^ gaae^ sørl^. Mi^e ^versktivter^. ^m .^erre l støder e^dnt^ ^øgen sig ^ sa^ kan det dog nmneligen svie leenge. ^en. Me^er ^e^ de^ vil interessere^

^rf. ^et er et Samvittighed^ ^pørg^maal. ^eg ^r ii^e kø^me^t ret langt ^ed ^m ^ve^delse^

^ ieg er e^dmt il^e l^leve^ as med mm ^mnle ^es^edenhed^ jeg tør ikke sige. je^ ^et ^ men den vil giøre mig en a^den ^ie^este ^ ^aa ^et^deli^ søm se^ er^ sa^ h^r ^ hist øg h^r fenner ^ øg det i^e faa^ ^eg ^an ikke ført^elledem^ at jeg er død^ jeg vil ^ilkøranen skal sige dem ^ ar jeg ikke er det. ^aa ^e kirkelig vil tadø de^ trekke ^ ^rf. ^et er e^dnn ikke asgiørt ^ ^er er i en vi^ Ma^ sø^ jeg aldrig t^ker ^i^ ^de^ ^ed Bedring øg var^ ^ak^emmeli^ hed^ seetter han i^ri^tur paa ^llkøtaue^ s^ bliver det^ tr^kt ^ ellers ikke. ^en^ ^eg gietter ^ hvem tiener ^ øg hver søm skiønner paa ^ørtienester^ veed ^øget øm ^ete^ .^istørie, ^aa giette det^ dets^r haaber jeg øg^ at ^er^ Bøg bliver l^løt et Man^skti^t.

Forf. Det kan let hænde.

Digitaliserad av Projekt Runeberg och publicerad på http://runeberg.org/alkoran/.

Konverterad till .pdf, .epub, .mobi och .txt av Arkivkopia och publicerad på https://arkivkopia.se/sak/runeberg-alkoran.

Filen skapad 2018-12-16 18:19:35.992683